

נאַכט-לאַקאַל / יוסף רובינשטיין

...איצט שפילט די פֿידל בלויז פֿאַר זיך אליין.
אין זאַל איז ליידיק שוין. מיט סטרוניקן געוויין
טויכט גלאַנציק-קאַלט אויף דער פֿאַרקעט, וווּ אומעטיק און ווייס
בלייבן טישלעך ליידיקע ווי קריעס אייז.
נאָר ערגעץ אויף אַ קריע שווימט נאָך אַלץ אַ פֿאַר —
זיי שווימען צו דעם לאַנד פֿון וואַכעדיקער וואָר.
אַט נאָך אַ בליק, אַט נאָך אַ שמייכל קוים,
אַט נאָך אַ רגע גליק, אַט נאָך אַ וויילע טרוים.
דער קעלנער וואַרט אין שוואַרצן טראַכט.
ער וואַרט, ווי אַ פֿיראַט, פֿאַרטייעט אין דער נאַכט.
אַט שטאַרבט די פֿידל שוין. זי גוססט סטרוניק-דין.
דער בויגן פֿאַלט אין בלויקייט פֿון באַגין.
דער לעצטער קרעכץ. און שוין. אַ רגע בלויז —
דער קעלנער טוט אַ שפּרייז — דער טרוים איז אויס.

וואַרשע, 1939

(פֿון מאַדעלן)

מוֹעֲדוֹן לַיְלָה / יוסף רובינשטיין

עברית: ישראלה בקר

... עכְשׁוֹ מְנַגֵּן הַכְּנֹר לְעֶצְמוֹ בְּלֶבֶד.
בְּאוֹלָם כְּכֹר רִיק. לְקוֹל כְּכִי מִיְתָרִים נִרְעֵד
צָף קָר וּבֹהֵק הַפְּרָקֵט, וְעֲלִיו לְכִנִּים־עֲגוּמִים
מִתְוִירִים שְׁלֶחֶנוֹת כְּמוֹ גּוֹשֵׁי קֶרַח שׁוֹמְמִים.
רַק אִי־שָׁם עַל גּוֹשׁ קֶרַח אֶחָד עוֹד מְמַשִּׁיךְ זֶג לְשׁוֹט —
שְׁטִים הֵם לְאַרְץ יְמוֹת־הַחַל, הַמְּצִיאוֹת.
הִנֵּה עוֹד מִבֶּט, עוֹד צַל שָׁל בַּת־צָחוּק,
עוֹד רְגַע שָׁל אֶשֶׁר, עוֹד תְּלוּם תִּישׁ יְחַמֵּק.
הַמְּלָצֵר מְחַכֶּה לְבוֹשׁ פֶּרֶק שְׁחָר.
אוֹרֶב־מִסְתַּתֵּר כְּמוֹ פִּירֵט בְּלִיל־נְשָׁחֹר.
כְּכֹר גּוֹסֵס הַכְּנֹר. בְּקוֹל מִיְתָר דֶּק מְחִזֵּר הַנְּשָׁמָה.
הַקְּנֶשֶׁת נְשָׁמֶטֶת עִם הַנִּץ הַחֲמָה.
אַנְחָה אַתְרוּנָה. זֶה הַכֵּל. רַק הֶרֶף עֵין —
הַמְּלָצֵר צוֹעֵד צַעֵד — הַתְּלוּם גִּז וְאַין.

תל-אביב, ינואר 2024